

A nap már magasan járt a horizonton, szinte elvakította a gazdákat, akik a hideg tél után kimerészkedtek otthonaikból, hogy rendbe tegyék a ház körüli udvart. Kiengedték az állatokat, sőt, némelyik még a szántóra is kiment, megnézni, hogy okozott-e károkat a hó. Mindenki úgy gondolta, hogy az idő tökéletesen alkalmas arra, hogy felmelegítsék a barátságokat, noha nem volt azon mit melegíteni, hiszen a kis közösség gondosan ügyelt rá, hogy tagjai békességben éljenek.

Vallásos emberként minden vasárnap templomba mentek, és szinte szentségtörést követett el, aki nem volt jelen, még a beteget is átsegítették a falu másik végében álló rozoga fatemplomhoz. Furcsa egy építmény volt a maga szüette fatornyával, a kőoltárral, és az omladozó vakolatával. A közösségben az összes házat fehérre meszelték, kivéve a fatemplomot. József, aki köztisztviselőként álló polgárnak számított a faluban, többször előterjesztette a tanácsnál, hogy meg kellene javítani legalább az ajtót, de Mihail, az öreg román származású tiszteltes határozottan kijelentette, hogy amíg ő tartja a misét, ez a templom így fog állni.

Így tehát a rossz nyelvek szerint – merthogy a falun kívül nem nézték jó szemmel az ilyesfajta befolyást – a hívők vasárnaponként azért is imádkoztak, hogy ne dőljön rájuk a tető.

Józsefnek népes családja volt a faluban, ami ritkaságnak számított, mert az utóbbi időben igen kevés fiatal költözött vissza. A férfinak viszont ott volt mind a két lánya – Anna és Melinda –, meg a csodaszép felesége, Emmi, és a ház egy külön részében csendben édegeltek még a szülei is. Igaz, ők már tényleg csak vasárnaponként jártak el otthonról.

József gondterhelt arccal ült ezen a vasárnapon az ebédlőasztalnál, kezében egy rongyosra olvasott levéllel, aminek szövegét már kívülről tudta: egy újabb elutasító határozat, ezúttal a megyei egyházközösségtől. Igyekezett elhessegetni a borús gondolatokat, és átadni magát az ünneplésnek, amit Anna tiszteletére szerveztek, de sehogy nem sikerült mosolyt erőltetnie az arcára. Pedig ha egy lány világot látni megy, az különleges dolog, hiszen ezt nem mindenkinek engedélyezi a faluvezetése.

Anna útipoggyásza – benne néhány kényelmes ruha és egy váltáscipő – már az ajtó elé volt kitéve, hogy a gazdája végigsétáljon vele a főúton a falu határáig. József a legjobb ingét vette fel, Emmivel kivarratta, hogy szép hímzés legyen rajta, csizmáját kifényezte, úgy várta a délután három órát.

Emmi, a lánya, kedvenc ételét, kacsát süttött, jó pirosra és ropogósra, és bár a hús majd' elolvadt a szájban, olyan omlós volt, a férfinak nehezére esett lenyelni. Amikor már nem tudták tovább húzni az időt felálltak, Anna egyenként mindenkit megölelt, majd fogta a poggyászt és kilépett a házból. Szórakozottan nézte a báránnyelűket, amik olyan fehérek voltak a borongós hófelhők után, mintha kihypózták volna őket, és elindult a főúton.

Nyomokban még látni lehetett a tél nyomait egy-egy megfagyott pocsolyában, és a tyúkok sem kapirgáltak még a házak előtt. Az ablakok mögül a redőnyön át kíváncsi szemek pislogtak utána, a mezőről visszatértek a férfiak, és csípőre tett kézzel nézték a távolodó Annát. Egyesek irigykedtek, de ugyanakkor helyes döntésnek tartották, hogy a lány világot lásson, mások rosszállóan azt mondták, hogy egy valamire való leánygyermeknek otthon a helye.

Majdnem két hónap múlt el, és Annától még nem érkezett levél. Melindának időközben udvarlója akadt, a szomszéd Jankó, és a lány láthatóan kivirult. Ha eddig búslakodott is a testvére után, már szinte nem is gondolt rá, csak este, amikor levelet írt neki. Ezeket aztán sosem adta postára, mert meglehetősen pajzán gondolatokat tartalmazott, meg hát írt benne

Jankóról is, az pedig nem kéne, hogy más kezébe jusson.

Így telt el a tavasz, majd a nyár is, József arcán gondok véste ráncok éktelenkedtek. Még mindig írt, a járásinak, meg a megyei hivataloknak, egyszer még a fővárosba is felutazott, de nem fogadták, elfoglaltságra hivatkozva. Emmi csendben tűrte férje makacsságát, rendesen járt templomba is – igaz, ezt csak azért, hogy nehogy pletykáljanak róluk.

Melinda kezét megkérte Jankó, de az esküvő napját még nem tűzték ki. A lány levelet küldött Annának arra a címre, amit megadtak a szállásadók levelezés céljára, de sokáig nem érkezett válasz.

Végül október elején, amikor az első hideg szelek megérkeztek, postás küldeményt hozott. Közepes méretű doboz volt, jól leragasztva. Melinda azonnal feltépte: egy gyönyörű selyemkesztyű volt benne, csipke berakással. Anna szűkszavú levelet mellékelte hozzá, amiben szabadkozik, hogy nem tud részt venni az esküvőn, cserébe hozzájárul a költségekhez a kesztyűvel, illetve némi készpénzzel.

A borítékban egy nagy köteg bankó lapult, majdhogynem a menyegző felét állni tudták volna belőle. Még aznap kitűzték az esküvő napját. József sürgönyben válaszolt, amiben megköszönte az ajándékot és kérte Annát, hogy mégis jöjjön. A nagy napig nem érkezett válasz.

Talán Emmi tudná a legjobban elmondani, mi is történt azon a szombaton, hiszen ő kívülről látott mindent. Az esküvő előtti nap ugyanis ágyának esett, ezért csak a templomkapuig kísérte Melindát. A kapu előtt fából készült pad állt, ami egykor piros volt, mára viszont lepergett róla a festék. Arra ült le, és hallgatta a benti szertartást. Az ünnepségre az egész falu hivatalos volt, így tehát meglepetten figyelte a közeledő lovas kocsit – a falu annyira el volt zárva a külvilágtól, hogy csak így lehetett megközelíteni –, amint megáll a házuknál a hintóból Anna szállt ki. Nadrágot viselt, szőke fürtjei a válláig értek. Mögötte egy nyurga férfi kászálódott ki, feketében volt, mint aki temetésre jött. A lány észrevette a padon ülő Emmi és sebes léptekkel odasietett. Pusztit nyomott az arcára és elindult befele. A férfi biccentett és Anna után eredt. Majdnem nekiment, amikor párja – merthogy minden jel szerint az volt – megtorpant. Visszament a kocsához, és egy kalap alá tűrte a haját. Bizonyára emlékezett a falu konzervatív szokásaira, és el akarta kerülni, hogy kérdezősködjének.

Odabent a szertartás a végéhez közeledett, ezért már nem mentek be, Anna leült a padra az anyja mellé és némán bámulták a templomkaput. Mindkettőjüknek az járt a fejében, hogy mondani kéne valamit, pár kedves szót, néhány udvarias kérdést. De nem mondtak semmit. A nyurga férfi néhány lépéssel távolabb idegesen toporgott.

Amikor az első vendégek kijöttek, először észre sem vették az „idegeneket”. Vidáman beszélgettek, vagy meghatottan törölgették a szemüket. Egy kislány – olyan első osztályos lehetett – odaszaladt, és vidáman érdeklődött Anna hogyléte felől. Nemsokára egy egész tömeg állta őket körül. Melindát és Jankót még nem lehetett látni. József is közelebb jött, hogy lássa, miért tömörülnek annyian a padnál. Emmi lassan felállt, és biccentett jelezve: „megjött a lányod”.

Tizedmásodpercek alatt történt minden. József örömtől fátyolos szemmel megölelte Annát, a harang megkondult, majd robaj rázta meg a környéket. A templom tornya leomlott, mindent belepett a por. Az asszonyok sikoltozva menekültek, a férfiak szerszámokért és talicskáért szaladtak.

Anna, József és Emmi csak álltak megkövülten.